

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Anny Krysińskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 r. , 09 stycznia 2017 r. , 06 marca 2017 r. , 09 czerwca 2017 r. , 16 sierpnia 2017 r. , 11 września 2017 r. , 22 listopada 2017 r. i 08 stycznia 2018 r. w Legionowie sprawy :

1. Ł. S. , s. W. i H. z d. W. , ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

I. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz R. S. (1) brał udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że przytrzymywał pokrzywdzoną gdy H. S. (1) ciągnęła za włosy , a R. S. (1) kopał po ciele, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona zastała narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

II. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1)

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

2. H. S. (1) , c. B. i H. z d. S. ,ur. (...) w S.

oskarżoną o to, że:

III. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. oraz R. S. (1) brała udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że ciągnęła ją za włosy, R. S. (1) kopał po ciele, a Ł. S. przytrzymywał w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

IV. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczyła mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1)

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

3. R. S. (1) , s. W. i H. z d. W. , ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

V. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. brał udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że kopał po ciele, gdy H. S. (1) ciągnęła za włosy , a Ł. S. przytrzymał, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych licznych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona zastała narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

VI. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1)

to jest czyn z art. 288 § 1 k.k.

VII. W dniu 28 czerwca 2012 w J. przy ul. (...) poprzez kopanie spowodował u małoletniej A. S. (1) obrażenia ciała w postaci zasinienia uda, skutkujących rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

VIII. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. ul. (...) poprzez ciągnięcie za włosy spowodował u M. S. (1) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, podbiegnięcia krwawe lewego podudzia i lewego uda, skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

IX. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. na ul. (...) wypowiedział wobec M. S. (1) groźbę karalną pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

1. Oskarżonego Ł. S. niewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I zarzutów ;

2. Ustala iż zachowanie oskarżonego Ł. S. opisane w pkt. II zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia mienia w postaci parowaru przez rzucenie nim o ziemię powodując straty w wysokości 399 zł na szkodę M. S. (1) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. , zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. postępowanie wobec oskarżonego Ł. S. umarza;

3. Oskarżoną H. S. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt. III zarzutów uznaje za winną tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) poprzez szarpanie , popychanie i przewrócenie na podłogę pokrzywdzonej M. S. (1) spowodowała u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazuje ją na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

4. Ustala iż zachowanie oskarżonej H. S. (1) opisane w pkt. IV zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonała zniszczenia mienia w postaci damskiej koszulki przez jej podarcie powodując straty w wysokości 13 zł na szkodę M. S. (1) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. , zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. postępowanie wobec oskarżonej H. S. (1) umarza;

5. Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) poprzez szarpanie, popychanie, przewrócenie na podłogę i kopanie pokrzywdzonej M. S. (1) spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci: stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka, urazu przedramienia lewego, licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazuje go na karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

6. Oskarżonego R. S. (1) uniewinnia od popełnienia czynu z zarzucanego mu w pkt. VI zarzutów;

7. Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VII zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) woj. (...) poprzez kopanie i uderzenie łokciem w szyję spowodował u pokrzywdzonej A. S. (1) obrażeń ciała w postaci: siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazuje go na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

8. Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) poprzez ciągnięcie pokrzywdzonej M. S. (1) po schodach spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazuje go na karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

9. Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IX zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) wypowiadał wobec pokrzywdzonej M. S. (1) groźby karalne pozbawienia życia, które wzbudzały w pokrzywdzonej M. S. (1) uzasadnioną obawę ze zostaną spełnione to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazuje go na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

10. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. S. (1) karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 5, 7, 8 i 9 wyroku i wymierza oskarżonemu R. S. (1) karę łączną grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

11. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 3 wyroku zasądza od oskarżonej H. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych;

12. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 5 i 8 wyroku zasądza od oskarżonego R. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych;

13. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza solidarnie od oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. (2) (poprzednio S.) kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu;

14. Na podstawie art. 632 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Ł. S. kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;

15. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania odnośnie oskarżonego Ł. S. ponosi Skarb Państwa;

16. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 124/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona H. S. (1) i W. S. (1) byli małżeństwem i mają dwóch dorosłych synów oskarżonych Ł. S. i R. S. (1). W. S. (1) od 2009 r. pozostawał w związku konkubenckim z pokrzywdzoną M. S. (1) (obecnie S. - w dniu 07 listopada 2015 r. M. S. (1) zawarła związek małżeński z W. S. (1)). Oskarżona H. S. (1) i W. S. (1) rozwiedli się 15 grudnia 2010 roku. Ponadto pomiędzy oskarżoną H. S. (1) a jej byłym mężem W. S. (1) istnieje ostry konflikt z uwagi na spory co do podziału majątku dorobkowego małżonków, w skład którego wchodzi między innymi dom położony w J., przy ul. (...).

W dniu 27 czerwca 2012 r. W. S. (1) jako współwłaściciel domu przy ul. (...) w J. zameldował w nim swoją konkubinę M. S. (1) oraz jej małoletnie dzieci A. S. (1) lat 17 i J. S. (1) lat 8. Tego dnia W. S. (1) wprowadził się do wydzielonej części domu przy ul. (...) w J. wraz ze swoją konkubina pokrzywdzoną M. S. (1) oraz jej dziećmi A. S. (1) i J. S. (1). W. S. (1) o powyższym fakcie nie poinformował swojej byłej żony – oskarżonej H. S. (1), jak również nie uzyskał jej zgody na zamieszkanie na w wydzielonej części domu przy ul. (...) w J. przez jego z konkubinę M. S. (1) oraz jej dziećmi. W. S. (1) i M. S. (1) wprowadzając się do wydzielonej części tego domu wymienili zamki w drzwiach wejściowych.

W dniu 28 czerwca 2012 r. oskarżony R. S. (1) przyjechał do domu w J. przy ul. (...) województwo (...), jednak z powodu wymiany zamków w drzwiach mógł wejść do środka. Następnie W. S. (1) poinformował oskarżonego R. S. (1), że nie wpuści go do środka. O tej fakcie oskarżony R. S. (1) zawiadomił telefonicznie swoją matkę oskarżoną H. S. (1) i brata oskarżonego Ł. S. oraz wezwał na miejsce Policję. Po chwili na posesję przy ul. (...) w J. przyjechali oskarżeni H. S. (1) i Ł. S. oraz patrol policji z KP J. Po przyjeździe patrolu policji W. S. (1) wyszedł z domu informując policjantów, że jest współwłaścicielem domu i zameldował w nim swoją konkubinę pokrzywdzoną M. S. (1) i dwójkę jej dzieci. Funkcjonariusze policji wobec oświadczenia W. S. (1) pouczyli strony iż spór ten winni rozstrzygnąć na drodze cywilnoprawnej, po czym odjechali z miejsca interwencji. Wobec faktu iż oskarżeni Ł. S. i R. S. (1) nie chcieli pozwolić by W. S. (1) zwrócił z powrotem do domu, ten nakazał by M. S. (1) zamknęła drzwi wejściowe do domu, a następnie udał się on na Komisariat Policji w J..

Po tym jak W. S. (1) opuścił posesję przy ul. (...) w J. oskarżona H. S. (1) zauważyła, że pokrzywdzona M. S. (1) nie właściwie zamknęła od wewnątrz zamki drzwi do wydzielonej części domu. Oskarżonym H. S. (1), R. S. (1) i Ł. S. udało się otworzyć drzwi do domu i weszli do środka. Wewnątrz domu oskarżona H. S. (1) zobaczyła, że jej były mąż W. S. (1) i pokrzywdzona M. S. (1) usunęli jej rzeczy osobiste znajdujące się w domu. Ponadto pokrzywdzona M. S. (1) wprowadzając się do tego domu przywiozła w foliowych torbach rzeczy swoje i swoich dzieci, które częściowo stały jeszcze nierozpakowane na korytarzu i w salonie na parterze. Po tym jak pokrzywdzona M. S. (1) zorientował się że oskarżeni weszli do domu i zeszła na parter do salonu doszło do kłótni pomiędzy oskarżoną H. S. (1) a pokrzywdzoną M. S. (1). Podczas tej kłótni oskarżona H. S. (1) zażądała by pokrzywdzona M. S. (1) oraz jej dzieci opuściła dom przy ul. (...) w J.. Pokrzywdzona M. S. (1) odmówiła opuszczenia domu wskazując iż jej w nim zameldowana przez W. S. (1). Wobec postawy pokrzywdzonej M. S. (1) oskarżeni H. S. (1), R. S. (1) i Ł. S. zaczęli wyносить worki z rzeczami pokrzywdzonej M. S. (1) i jej dzieci na zewnątrz domu na podwórko. W między

czasie do domu wrócił W. S. (1). Podczas przenoszenia tych rzeczy oskarżony Ł. S. rzucił o ziemię będącym własnością pokrzywdzonej M. S. (1) parowarem marki P. o wartości 399 zł (k. 561-566) powodując jego uszkodzenie – pękła obudowa parowaru. Podczas wynoszenia tych rzeczy przez oskarżonych zginął również jeden z pantofli damskich marki V. o wartości 73 zł (k. 561-566) będących własnością pokrzywdzonej M. S. (1) , gdyż część wynoszonych przez oskarżonych worków uległo rozdarciu i wysypały się z nich rzeczy .

M. S. (1) mocno zdenerwowała się zachowaniem oskarżonych , którzy wynosili jej rzeczy z domu a następnie rzucali je na podwórko przed domem. Gdy przechodziła obok niej oskarżona H. S. (1) po tym jak wyniosła worek z rzeczami pokrzywdzonej na podwórko, pokrzywdzona M. S. (1) pchnęła oskarżoną H. S. (1) na drzwi tarasowe. Następnie pokrzywdzona M. S. (1) zaczęła wyrywać włosy z głowy oskarżonej H. S. (1) oraz się z nią szarpać . W tym momencie na pomoc oskarżonej H. S. (1) przybiegł oskarżony R. S. (1) , który odciągnął pokrzywdzoną M. S. (1) od oskarżonej H. S. (1) . Następnie oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu zaatakowali pokrzywdzoną M. S. (1) i zaczęli ją szarpać , popychać oraz przewrócili pokrzywdzoną M. S. (1) na podłogę . Z leżącą na podłodze M. S. (1) szarpała się oskarżona H. S. (1) , która podczas tej szarpaniny rozerwała bluzkę damską o wartości 13 zł (k. 561-566) w która ubrana była pokrzywdzona M. S. (1) . W tym czasie oskarżony R. S. (1) kopał leżącą na ziemi pokrzywdzoną M. S. (1) . W wyniku takiego działania oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) spowodowali u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia te nie narażały pokrzywdzonej M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.. (k. 1055-1060) . W trakcie gdy pokrzywdzona M. S. (1) leżała na podłodze i była kopana przez oskarżonego R. S. (1) jej konkubent W. S. (1) i jej córka A. S. (1) usiłowali jej pomoc. Jednak W. S. (1) nie mógł podejść do leżącej na podłodze M. S. (1) bo był trzymany przez drugiego ze swoich synów oskarżonego Ł. S. . Natomiast gdy pokrzywdzona A. S. (1) podbiegła do oskarżonego R. S. (1) , by powstrzymać go przed kopaniem jej matki – pokrzywdzonej M. S. (1) , oskarżony R. S. (1) zaczął kopać i uderzać łokciem w szyję pokrzywdzoną A. S. (1) . Oskarżony R. S. (1) swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonej A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni (k. 1055- 1060) .

Następie H. S. (1) zadzwoniła do E. K. która przyjechała do domu przy ul. (...) wraz ze swoim mężem P. K.. Po przyjeździe E. K. wobec faktu iż oskarżona H. S. (1) i pokrzywdzona M. S. (1) źle się poczuły zostało wezwane pogotowie (...) miejsce przyjechali funkcjonariusze policji z KP J. - M. Z. (poprzednio S.) oraz M. O. (1) i P. G. oraz załoga pogotowia ratunkowego. Ratownicy udzielili pierwszej pomocy medycznej H. S. (1) i M. S. (1) oraz zabrali oskarżoną H. S. (1) do Szpitala. Po negocjacjach przeprowadzonych przez funkcjonariuszy policji wszyscy opuścili dom, który został zamknięty. Następnie W. S. (1) odwiózł pokrzywdzoną M. S. (1) na nocną pomoc medyczną w L. gdzie udzielono jej pomocy medycznej.

W dniu 13 sierpnia 2015 r. uprawomocnił się wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 03 lutego 2015 r. sygn. akt II K 734/13 w którym M. S. (1) (obecnie S.) została skazana za to iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J., przy ul. (...), działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim: naruszyła nietykalność cielesną H. S. (1) w ten sposób, że szarpała, uderzała, wyrwała jej włosy z głowy, a następnie doprowadziła do uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że podcięła jej nogę, powodując upadek oskarżycielki i jej uderzenie o ościeżnicę drzwi, co wywołało obrażenia ciała w postaci urazu głowy i kręgosłupa na okres nie dłuższy niż 7 dni, przy czym przyjmuje że w czasie czynu miała w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem w

rozumieniu art. 31 § 2 k.k. to jest za czyn z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. .

W dniu 02 sierpnia 2012 roku W. S. (1) i M. S. (1) ponownie pojechali do domu przy ulicy (...) w J. woj. (...) aby zabrać część pozostawionych w dniu 28 czerwca 2012 r. rzeczy poprzedzonej M. S. (1) . Po pewnym czasie do domu w J. przy ul. (...) przyjechała oskarżeni H. S. (1) , Ł. S. i R. S. (1) . Oskarżona H. S. (1) weszła na piętro domu do sypialni gdzie znajdowali się W. S. (1) i pokrzywdzona M. S. (1) . Kiedy oskarżona H. S. (1) weszła do sypialni, zaczęła krzywić i wyzywać pokrzywdzoną M. S. (1), która siedziała na łóżku słowami „k., k.”. W tym czasie do sypialni przeszli również oskarżeni Ł. S. i R. S. (1), którzy obezwładnili swojego ojca W. S. (1) i odepchnęli go pod ścianę. Następnie oskarżony R. S. (1) złapał pokrzywdzoną M. S. (2) za włosy i ściągnął ją z łóżka na podłogę . W tym czasie oskarżony Ł. S. trzymał W. S. (1) . Następnie oskarżony R. S. (1) trzymając za włosy M. S. (1) oskarżony R. S. (1) zaczął ją ciągnąć za sobą po podłodze i schodach prowadzących na dół do salonu . Oskarżony R. S. (1) podczas tego zdarzenia wypowiadał wobec pokrzywdzonej M. S. (1) groźby pozbawienia życia mówiąc , „że ja zabiję”. Pokrzywdzona M. S. (1) wobec agresywnego zachowania oskarżonego R. S. (2) wobec jej osoby obwiała się ze oskarżany R. S. (1) spełni te groźby . W wyniku takiego zachowania oskarżonego R. S. (1) pokrzywdzona M. S. (1) doznała obrażeń ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 (k. 1055-1060) .

Oskarżony Ł. S. ma ukończone 28 lat, pracuje i osiąga dochód w kwocie 2000 zł , nie ma nikogo na utrzymaniu , nie był karany(k. 1083) , nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

Oskarżona H. S. (1) ma ukończone 52 lata, jest po rozwodzie , prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga dochód w kwocie 8000 zł , nie ma nikogo na utrzymaniu nie była karana (k. 1081) , nie leczyła odwykowo , leczy się psychiatrycznie . Z opinii sądowno psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 24 października 2016 r. (k. 904-907) wynika iż stan zdrowia psychicznego oskarżonej H. S. (1) tempore criminis nie zniósł ani nie ograniczał jej zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonej H. S. (1) pozwala na jej udział w postępowaniu karnym (poczytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny .

Oskarżony R. S. (1) ma ukończone 26 lata, jest lekarzem , pracuje i osiąga dochód w kwocie 2000 zł , nie ma nikogo na utrzymaniu , nie był karany (k. 1082) , nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonych: H. S. (1) (k. 54-55 , k. 99-100 , k. 260-261 , k. 412 i k. 914) , Ł. S. (k. 49-50 , k. 266 , k. 412 i k. 913-914) i R. S. (1) (k. 102-103 , k. 264 , k. 264 , k. 296 , k. 413 i k. 1032) , zeznań świadków: M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) , A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) , E. K. (k. 161-163 , k. 475 i k. 1007) , P. K. (k. 164-165 , k. 475 i k. 1007) , M. Z. (k. 153-154 , k. 463-464 i k. 1006v i k. 1007) , M. O. (1) (k. 540-541 i k. 1043) , P. G. (k. 257-258 , k. 462-463 i k. 1042) , J. B. (k. 510-511 i k. 1043) , L. B. (1) (k. 496-496v i k. 1043) , W. Ł. (k. 489-489v i k. 1042) , J. S. (2) (k. 490 i k. 1035-1036) , A. M. (1) (k. 539v -540 i k. 1086) i A. M. (2) (k. 185-1086) oraz dokumentów w postaci : paragonu (k. 7) , karty informacyjnej (k. 8) , obdukcji (k. 9) , notatki urzędowej (k. 13) , notatki urzędowej (k. 20-21) , postanowienia o żądaniu wydania rzeczy (k. 29-30) , protokołu oględzin rzeczy (k. 33-34) ,dokumentacji fotograficznej (k. 35-38) , protokołu oględzin miejsca (k. 39-40) , dokumentacji fotograficzna (k. 41-42) , protokołu przeszukania (k. 43-44) , obdukcji (k. 70) , postanowienia o umorzeniu śledztwa (k. 78) , karty karnej (k. 79-81) , opinii sądowno- lekarska (k. 87) , dokumentacji medycznej (k. 88- 93) , decyzji administracyjnej (k. 94-97) , protokołu oględzin (k. 104) , opinii RODK (k. 113-122) , dokumentacja medyczna (k. 128- 129) , obdukcje (k. 130-131) , dokumentacji medycznej (k. 132) , opinii lekarskiej (k. 134) , wykaz interwencji (k. 139) , dokumentacja medyczna (k. 179-181) , dokumentacja medyczna (k. 194-197) ,opinii lekarskiej (k. 205-206) , opinia lekarska (k. 242) , opinii lekarskiej (k. 245) , postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k. 269-273) , opinii lekarskiej (k. 275) , kserokopii notatników służbowych (k. 299-307) , postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego prowadzenia (k. 308 – 309) , karty karnej

(k. 400-402) , dokumentacji medycznej (k. 425) , opinii psychologicznej (k. 439-440, k. 441-442) , dokumentacji lekarskiej i opinii (k. 499) , kserokopii notatników służbowych (k. 518-524) , opinii sądowo- psychiatrycznej (k. 526) , dokumentacji fotograficznej (k. 536) , płyty CD (k. 537) , karty karnej (k. 551-553) , opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych (k. 561-566) , kserokopii umów najmu (k. 578-579, k. 580-583) , karty karnej (k. 854-856) , dokumentacji leczenia (k. 896) , opinii sądowo- psychiatrycznej dotyczącej oskarżonej H. S. (1) (k. 904-906) , opinii psychiatryczno –psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) (k. 959-963) , karty karnej (k. 1027-1029) , opinii ustnej złożonej przez biegłego M. O. (2) na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) , opinii sądowo- lekarska sporządzonej przez biegłego A. Z. (k. 1055-1060) i karty karnej (k. 1067-1069 i k. 1081-1083) oraz dokumentów z akt II K 734/13 : wyroku (k. 150 – 151) , wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie (k. 220) .

Oskarżony Ł. S. stanął pod zarzutami , iż :

I. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz R. S. (1) brał udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że przytrzymał pokrzywdzoną gdy H. S. (1) ciągnęła za włosy , a R. S. (1) kopał po ciele, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona zastała narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

II. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1) to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony H. S. (1) stanęła pod zarzutami , iż :

III. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. oraz R. S. (1) brała udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że ciągnęła ją za włosy, R. S. (1) kopał po ciele, a Ł. S. przytrzymał w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

IV. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczyła mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1) to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony R. S. (1) stanął pod zarzutami , iż :

V. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. brał udział w pobiciu M. S. (1), w ten sposób, że kopał po ciele, gdy H. S. (1) ciągnęła za włosy , a Ł. S. przytrzymał, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych licznym otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona zastała narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

VI. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (1) to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

VII. W dniu 28 czerwca 2012 w J. przy ul. (...) poprzez kopanie spowodował u małoletniej A. S. (1) obrażenia ciała w postaci zasinienia uda, skutkujących rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

VIII. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. ul. (...) poprzez ciągnięcie za włosy spowodował u M. S. (1) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, podbiegnięcia krwawe lewego podudzia i lewego uda, skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

IX. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. na ul. (...) wypowiadał wobec M. S. (1) groźbę karalną pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Oskarżona H. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym (k. 54-55 , k. 99-100 , k. 260-261) jak i na rozprawie przed Sądem (k. 412 i k. 914) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych jej czynów. Oskarżona H. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił że w dniu 28 czerwca 2012 r. wraz z synem oskarżonym Ł. S. przyjechał do swego domu w J., przy ul. (...). Po przyjeździe okazało się iż do domu tego wprowadził się jej były mąż W. S. (1) wraz ze swoją konkubiną – pokrzywdzoną M. S. (1) i jej dziećmi. W. S. (1) wymienił zamki w drzwiach tego i nie chciał ich wpuścić do środka. Z dalszych wyjaśnień oskarżonej H. S. (1) wynika iż po tym jak W. S. (1) wyszedł z domu by pojechać do KP w J. okazała się , że jeden z zamków w drzwiach wejściowych nie został zamknięty i udało jej się wraz z synami oskarżonymi R. i Ł. S. wejść do środka domu . Po wejściu do domu zorientowała się jej rzeczy osobiste zostały usunięte , a wewnątrz domu znajdują się worki i pudełka z rzeczami przywiezionymi przez jej byłego męża W. S. (1) i pokrzywdzoną M. S. (1). Z dalszych wyjaśnień oskarżonej H. S. (1) wynika że zaczęła wynosić te rzeczy na zewnątrz domu wspólnie z oskarżonymi R. S. (1) i Ł. S. . Wtedy z góry domu do salonu zeszła pokrzywdzona M. S. (1) i doszło między nimi do sprzeczki . Oskarżona H. S. (1) wskazała w swoich wyjaśnieniach że chciała by M. S. (1) i jej dzieci opuściły dom przy ul (...) i opuściła jej dom. M. S. (1) powiedziała jednak, że tego nie zrobi i w pewnym momencie popchnęła H. S. (1) na drzwi tarasowe . W wyniku tego oskarżona H. S. (1) upadła na podłogę, uderzając głową w drzwi. M. S. (1) zaczęła ciągnąć ją za włosy, przewróciła na podłogę i szarpała. Z dalszych wyjaśnień oskarżonej H. S. (1) wynika iż na interwencję została wezwana Policja oraz zostało wezwane również Pogotowie Ratunkowe. Pogotowie zabrało ją do szpitala, bo w trakcie zdarzenia straciła przytomność. W szpitalu przeprowadzono jej badania i wykonano tomografię komputerową głowy, później po tym zdarzeniu chodziła w kołnierzu usztywniającym. Oskarżona M. S. (1) zaprzeczyła aby jej synowie – oskarżeni R. S. (1) i Ł. S. bili pokrzywdzoną M. S. (1) podczas tego zdarzenia w dniu 28 czerwca 2012 roku. Wskazała iż oskarżeni R. S. (1) i Ł. S. jedynie podczas tego zdarzenia chronili ją przed atakiem M. S. (1). Jeżeli chodzi o przebieg wydarzeń z dnia 02 sierpnia 2012 r. to oskarżona H. S. (1), wskazała że tego dnia przyjechała z synami Ł. i R. S. (1) w domu przy ulicy (...) w J., gdzie okazała się że w domu tym są były mąż W. S. (1) i pokrzywdzona M. S. (1). Oskarżona H. S. (1) wskazała, że zdenerwowała się, że pokrzywdzona M. S. (1) leży w sypialni jej łóżku i zażądała aby opuściła jej dom. Z dalszych wyjaśnień oskarżonej H. S. (1) wynika iż wtedy pokrzywdzona M. S. (1) podbiegła do niej i kopnęła ją w udo w wyniku czego miała zasinienie na lewym podudziu. Wtedy jej synowie oskarżeni Ł. S. i R. S. (1) stanęli za nią, a oskarżony R. S. (1) wyprowadził pokrzywdzoną M. S. (1) do wyjścia, natomiast ona, Ł. S. i W. S. (1) zostali w sypialni. Oskarżona H. S. (1) zaprzeczyła aby w jej obecności ktokolwiek groził pokrzywdzonej M. S. (1) lub ją bił (k. 54-55 , k. 99-100 , k. 260-261).

Natomiast na rozprawie przez Sądem oskarżona H. S. (1) odmówiła składnia wyjaśnień i potwierdziła swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 412 i k. 914) .

Oskarżony Ł. S. w postępowaniu przygotowawczym (k. 49-50 , k. 266) jak i na rozprawie przed Sądem (k. 412 , k. 913-914) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych jej czynów. Oskarżony Ł. S. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił iż w dniu 26 czerwca 2012 r. przyjechał do domu w J., przy ul. (...) wraz z bratem R. S. (1) i matką H. S.

(1) . Znajdujący się wewnątrz domu ojciec W. S. (1) nie chciał ich wpuścić do domu , ale po jego wyjściu okazało się, że drzwi wejściowe były otwarte więc weszli do środka wraz z bratem i matką. W środku zobaczyli pełno worków z rzeczami należącymi do M. S. (1) i zaczęli je wnosić na zewnątrz domu . Gdy pokrzywdzona M. S. (1) zeszła z góry do salonu jego matka oskarżona H. S. (1) zażądała aby pokrzywdzona i jej dzieci opuściła ich dom. Jednak pokrzywdzona M. S. (1) zaczęła krzyczała na jego matkę, a następnie popchnęła ją w wyniku czego jego matka oskarżona H. S. (1) upadła i uderzyła głową w podłogę a pokrzywdzona M. S. (1) upadła na nią i porwała jej biżuterie oraz wrywała włosy z głowy. W swoich dalszych wyjaśnieniach oskarżony Ł. S. wskazał, że następnie kiedy oskarżona H. S. (1) ponownie zażądała aby M. S. (1) opuściła ich dom ta zaatakowała mamę przy schodach. W wyniku tego ataku pokrzywdzonej M. S. (1) oskarżona H. S. (1) uderzyła głową w ścianę, a M. S. (1) szarpała ją za włosy i uderzała ją rękoma. Oskarżony Ł. S. zaprzeczył aby w trakcie zdarzenia on lub jego matka H. S. (1) czy też brat R. S. (1) bili pokrzywdzoną lub szarpali za włosy. Ponadto oskarżony Ł. S. wskazał, że jego matka upadając prawdopodobnie złapała się koszulki pokrzywdzonej, która się rozdarła (k. 49-50 , k. 266) .

Natomiast na rozprawie przez Sądem oskarżony Ł. S. odmówił składnia wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 412 i k. 913-914) .

Oskarżony R. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym (k. 102-103 , k. 264 , k. 264 , k. 296) jak i na rozprawie przed Sądem (k. 413 i k. 1032) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych jej czynów. Oskarżony R. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił iż w dniu 28 czerwca 2012 r. przyjechał do domu w J. przy ul. (...) ale nie mógł wejść do środka bo zamek w drzwiach został wymieniony. Następnie zadzwonił po policję, bo zauważył że jego ojciec W. S. (1) jest w środku domu . Przybyły na miejsce patrol policji z KP w J. jedynie wysłuchał obu stron i stwierdził, że spór wymaga prawnych uregulowań. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) wynika iż wobec tego faktu zadzwonił po matkę H. S. (1) i brata Ł. S.. Po ich przybyciu jego ojciec W. S. (1) wyszedł z domu by udać się do KP w J. . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) wynika iż z powodu że M. S. (1) nie potrafiła zamknąć drzwi do domu od środka, udało im się z matka H. S. (1) i z bratem Ł. S. wejścia do wnętrza do domu. W salonie leżało dużo worków z rzeczami pokrzywdzonej M. S. (1) i jej dzieci które zaczęli wnosić na zewnątrz domu . Gdy M. S. (1) zeszła do salonu jego matka H. S. (1) zażądała aby pokrzywdzona wraz z dziećmi , opuściła ich dom, Z dalszych wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) wynika że kiedy wynosili z domu na zewnątrz wraz z matka H. S. (1) i bratem Ł. S. wnosząc worki z rzeczami pokrzywdzonej , pokrzywdzona M. S. (1) popchnęła oskarżoną H. S. (1) i uderzyła ona głową w drzwi na taras. Zadzwonił wówczas na Policję. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) wynika , że M. S. (1) znowu rzuciła się na jego mamę H. S. (1) , złapała ją za włosy i rzuciła na ziemię. Pokrzywdzona M. S. (1) leżała na jego mamie H. S. (1) i szarpała ją. Mama po zdarzeniu potrzebowała pomocy lekarskiej i wezwano do niej Pogotowie Ratunkowe, które zabrało ją do szpitala. Wskazał, że na miejsce przyjechali funkcjonariusze policji oraz ich prawniczka jej mamy z mężem (k. 102-103 , k. 264 , k. 264 , k. 296) .

Natomiast na rozprawie przez Sądem oskarżony R. S. (1) odmówił składnia wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 413 i k. 1032) .

Na wiarę zasługuje wyjaśnienia oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. w części w której opisali w jakich okolicznościach i dlaczego w dniu 28 czerwca 2012 r. udało im się wejść do domu przy ul. (...) w J. oraz że podczas wynoszenia przez nich z domu rzeczy pokrzywdzonej M. S. (1) doszło do szarpaniny pomiędzy M. S. (1) a oskarżoną H. S. (1). Na wiarę zasługują również ta część wyjaśnień oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. z których wynika iż po tym zdarzeniu z dnia 28 czerwca 2012 r. została wezwana policji oraz oskarżoną H. S. (1) została odwieziona do szpitala . Na wiarę zasługują również wyjaśnienia oskarżonego Ł. S. z których wynika iż w trakcie szarpaniny w dniu 28 czerwca 2012 r. jego matka oskarżona H. S. (1) rozdarła bluzkę pokrzywdzonej M. S. (1) oraz że podczas tego zdarzenia on nie bił pokrzywdzonej M. S. (1). Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonej H. S. (1) odnośnie zdarzenia z dnia 02 sierpnia 2012 r. z których wynika co było powodem tego zdarzenia oraz odnośnie faktu iż pokrzywdzona M. S. (1) została wyprowadzona z sypialni domu przy ul. (...) w J. przez jej syna oskarżonego R. S. (1) . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza zeznaniami świadków M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k.

464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) , A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) , M. Z. (k. 153-154 , k. 463-464 i k. 1006v i k. 1007) , M. O. (1) (k. 540-541 i k. 1043) , P. G. (k. 257-258 , k. 462-463 i k. 1042) i A. M. (1) (k. 539v -540 i k. 1086) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. w pozostałym zakresie . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą pomniejszenia swojej odpowiedzialności za popełniony przez nich czyny. Należy zauważyć iż z zeznań świadków M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) wynika jaki był przebieg zdarzeń z dnia 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. zaś świadka A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) jaki był przebieg zdarzeń z dnia 28 czerwca 2012 r.. Świadkowie ci w sposób odmienny od oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. przedstawiają przebieg tych zdarzeń . Zeznania tych świadków w tym zakresie znajdują potwierdzenie w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242 , k. 275) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 r. (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. iż w dniu 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. W ocenie biegłego obrażenia te mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez M. S. (1) oraz obrażenia te nie narażały pokrzywdzonej M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.. Z opinii tej wynika również iż w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia takie jakie opisała pokrzywdzona A. S. (1) powstają na skutek urazów tępych i zazwyczaj skutkują rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. Ponadto z opinii tej wynika iż w dniu 02 sierpnia 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda . Obrażenia te powstały na skutek urazów tępych i mogły powstać w okolicznościach podanych przez M. S. (1) . Skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. (k. 1055-1060) . Natomiast z opinii biegłego M. O. (2) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika iż pokrzywdzone M. S. (1) i A. S. (1) odniosły ciała obrażenia które należy kwalifikować jako obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. bardzo zbliżone do obrażeń opisanych w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. . Ponadto z opinii biegłego M. O. (2) wynika iż obrażenia ciała jakie odniosły pokrzywdzona M. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. oraz pokrzywdzona A. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. mogły powstać w wyniku przedmiotowych zdarzeń w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzone (k. 134, k. 242 , k. 275 i k. 1033-1035).

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał również wiarę w całości zeznaniom świadków: M. S. (1) (obecnie S.) , W. S. (1) , A. S. (1) , E. K. , P. K. , M. Z. , M. O. (1) , P. G. , J. B. , L. B. (1) , W. Ł. , J. S. (2) , A. M. (1) i A. M. (2) jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka M. S. (1) (obecnie S.) – pokrzywdzonej w niniejszej sprawie wynika jaki był przebieg zdarzeń w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. jakie miały miejsce w domu przy ul. (...) w J. i jaka była ich przyczyna . Świadek M. S. (1) wskazała iż w dniu 28 czerwca 2012 r. w domu przebywała przy ul. (...) w J. ,do którego wprowadziła się dzień wcześniej , wraz ze z swoim konkubentem W. S. (1) – właścicielem tego domu i swymi dziećmi A. S. (1) lat 17 i J. S. (1) lat 8. Gdy na posesję tą przyjechali oskarżeni H. S. (1) , Ł. S. i R. S. (1) jej ówczesny konkubent W. S. (1) po rozmowie z przybyłymi na miejsce policjantami nie wpuścił oskarżonych do domu. Następnie W. S. (1) kazał

jej zamknąć drzwi bo miał pojechać do KP w J.. Po zamknięciu drzwi udała się na piętro domu . Nagle usłyszała huk z dołu, dlatego zeszła na dół do salonu , zobaczyła że jej rzeczy wynoszone są na zewnątrz domu przez oskarżonych H. S. (1) , Ł. S. i R. S. (1) i wyrzucane na podwórko . Doszło do sprzeczki pomiędzy nią a oskarżoną H. S. (1) odnośnie faktu że wprowadziła się do tego domu . W między czasie do domu wrócił W. S. (1). Kiedy zobaczyła, że oskarżona H. S. (1) wynosi pościel jej syna, próbowała ją jej wyrwać i doszło pomiędzy nimi do szarpaniny . Oskarżona H. S. (1) rzuciła się na nią z rękoma, upadły na ziemię i tam się z nią szarpała . W pewnym momencie podbiegł do niej oskarżony R. S. (1) , który odciągnął ją od oskarżonej H. S. (1) . Następnie oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) zaatakowali ją i zaczęli ją szarpać , popychać oraz przewrócili na podłogę . Gdy leżała na podłodze szarpała się z nią oskarżona H. S. (1) , która podczas tej szarpaniny rozerwała bluzkę w którą ubrana była pokrzywdzona . W tym czasie oskarżony R. S. (1) gdy leżała na ziemi kopał pokrzywdzoną . W tym czasie jej konkubent W. S. (1) i jej córka A. S. (1) usiłowali jej pomoc. Jednak W. S. (1) nie mógł podejść do niej podejść gdy leżała bo był trzymany przez oskarżonego Ł. S. . Świadek M. S. (1) wskazała że jej córka A. S. (1) podbiegła do oskarżonego R. S. (1) , by powstrzymać go przed jej kopaniem . Wtedy oskarżony R. S. (1) zaczął kopać jej córkę A. S. (1). Pokrzywdzona M. S. (1) opisała również jakie obrażenia odniosła w wyniku działania oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) . Ponadto z zeznań świadka M. S. (1) wynika iż wyniku tego zdarzenia i działania oskarżonych został uszkodzony jej parowar marki P. w którym pękła plastikowa obudowa oraz zaginęły jej pantofle marki V. . W swoich dalszych zeznaniach świadek M. S. (1) opisała jaki przebieg miała druga interwencja policji która została wezwana ponownie do domu przy ul. (...) w J. . Jeżeli chodzi o wydarzenia z dnia 02 sierpnia 2012 r. świadek M. S. (1) wskazała, tego dnia gdy wraz z W. S. (1) przebywali w domu przy ulicy (...) w J. aby zabrać swoje rzeczy do sypialni do tego domu przyjechali oskarżeni H. S. (1) , Ł. S. i R. S. (1) . Świadek M. S. (1) wskazała iż że oskarżona H. S. (1) zaczęła wyzywać ją słowami wulgarnymi „k., k.” i żądała opuszczenia jej domu. W pewnym momencie oskarżony R. S. (1) złapał ją za włosy i ściągnął z łóżka i wyciągnął z sypialni a następnie ciągnąc za włosy ściągnął ze schodów i kopał. Podczas tego zdarzenia oskarżony R. S. (1) groził jej pozbawieniem życia mówiąc „że ja zabiję”. Gdy oskarżony R. S. (1) ściągnął ją na dół domu do salonu to matka oskarżonej H. S. (2) W. oblała ją wodą . Następnie świadek M. S. (1) opisała jakie obrażenia doznała w wyniku tego zdarzenia w dniu 02 sierpnia 2012 r. (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13).

Oceniając zeznania świadka M. S. (1) należy wskazać iż na rozprawie w dniu 25 listopada 2013 r. była przesłuchiwana w obecności biegłego psychologa , a na rozprawie w dniu 06 marca 2016 r. była przesłuchiwana w obecności biegłego psychiatry i biegłego psychologa . Z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii L. B. (2) z dnia 25 listopada 2013 r. wynika iż opiniowana M. S. (1) nie ujawnia tendencji do fantazjowania , konfabulacji lub zniekształceń zdarzeń w sposób zamierzony . Nie ma danych na to , aby osoby trzecie miały wpływ na treść zeznań opiniowanej (k. 441-442) Natomiast z opinii psychiatryczno –psychologiczna z dnia 06 marca 2016 r. sporządzonej przez biegłą psycholog K. P. oraz biegłą psychiatrę K. W. które brały udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) na rozprawie przed Sądem w dniu 06 marca 2016 r. wynika iż u pokrzywdzonej M. S. (2) rozpoznano chorobę afektywną dwubiegunową w okresie remisji objawów . Wszystkie zeznania złożone przez świadka jak i odczytane przez Sąd są rzeczowe . Nie stwierdzono u M. S. (2) zaburzeń postrzegania , zapamiętywania , przechowywania i odtwarzania spostrzeżeń (k. 959-963) .

Z zeznań świadka W. S. (1) - ówczesnego konkubenta (a obecnie męża) pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) również wynika jaki był przebieg zdarzeń w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. jakie miały miejsce w domu przy ul. (...) w J. i jaka była ich przyczyna. Świadek W. S. (1) wskazał iż w dniu 27 czerwca 2012 r. zameldował swoją ówczesną konkubinę M. S. (1) i jej dzieci A. i J. w domu przy ul. (...) w J. i tego dnia wprowadził się do wydzielonej części tego domu . Jednak nie uzgodnił tego ze swoją byłą żoną oskarżoną H. S. (1). W dniu 28 czerwca 2012 r. jego była żona H. S. (1) i dwaj ich synowie oskarżeni Ł. S. i R. S. (1) przyjechali do tego domu, między nimi doszło do dyskusji, wezwali na miejsce patrol policji . Wobec faktu iż po odjeździe patrolu policji oskarżeni nie chcieli mu pozwolić wejść do domu polecił pokrzywdzonej M. S. (1) by zamknęła od środka drzwi do domu a sam udał się do KP J.. Z dalszych zeznań świadka W. S. (1) wynika że gdy wrócił do domu przy ul. (...) w J. zobaczył że oskarżeni wynoszą z domu rzeczy M. S. (1) i rzucają jej na podwórko. Zobaczył jak oskarżony Ł. S. wyrzucił na podwórko parowar marki P. należący do pokrzywdzonej M. S. (1) powodując jego uszkodzenie , gdyż w wyniku uderzenia o ziemię pękła w nim obudowa . Z dalszych zeznań świadka W. S. (2) wynika iż po tym jak wszedł do domu zobaczył jak jego była żona H. S. (1) szarpie

się na podłodze z pokrzywdzoną M. S. (1) a jego syn oskarżony R. S. (1) kopie pokrzywdzoną M. S. (1) i kopie jej córkę A. S. (1) która próbowała pomóc matce. Świadek W. S. (1) wskazał iż nie mógł pomóc pokrzywdzonej M. S. (1) bo był trzymany przez swojego drugiego syna oskarżonego Ł. S. . Później zobaczył, że M. S. (1) miała porwaną bluzkę i zadrapania na szyi. Ponadto z zeznań świadka W. S. (1) wynika iż podczas wynoszenia rzeczy należących do pokrzywdzonej M. S. (1) przez oskarżonych zaginął jeden pantofel damski marki V. należący do pokrzywdzonej. Opisując wydarzenia z dnia 02 sierpnia 2012 r. świadek W. S. (1) wskazał iż tego dnia wraz z pokrzywdzoną M. S. (1) przyjechali w domu przy ulicy (...) w J. aby zabrać swoje rzeczy. Gdy byli w sypialni na piętrze weszli do niej oskarżeni H. S. (1), Ł. S. i R. S. (1). Świadek W. S. (1) wskazała iż że oskarżona H. S. (1) zaczęła wyzywać pokrzywdzoną M. S. (1) słowami wulgarnymi, będąc niezadowolona z faktu iż M. S. (1) leży na łóżku. W pewnym momencie oskarżony R. S. (1) złapał pokrzywdzoną M. S. (1) za włosy i ściągnął z łóżka i wyciągnął z sypialni. Świadek W. S. (1) stwierdził iż nie mógł pomóc swojej ówczesnej konkubinie M. S. (1) gdyż był trzymany przez oskarżonego Ł. S.. Ponadto świadek W. S. (1) opisał powody konfliktu z byłą żoną H. S. (1) i synami Ł. i R. S. (1) (k. 14-15, k. 26, k. 31-32, k. 223-225, k. 464-468, k. 558-559 i k. 1007v-1009).

Natomiast z zeznań pokrzywdzona A. S. (1) – córki pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) wynika jaki był przebieg wydarzeń w dniu 28 czerwca 2012 r. w domu przy ul. (...) w J. . Z zeznań świadka A. S. (2) wynika iż tego wraz z matką M. S. (1) i W. S. (1) oraz jej bratem spożywali posiłek, gdy przyjechali oskarżeni H. S. (1), Ł. S. i R. S. (1). Na polecenie swojej matki M. S. (1) poszła z bratem na górę. W pewnym momencie zawołał ją na dół do salonu (...). Gdy zeszła na dół zobaczyła oskarżeni H. S. (1), Ł. S. i R. S. (1) wynoszą ich rzeczy z domu wyrzucali je na zewnątrz. Z dalszych zeznań świadka A. S. (1) wynika iż oskarżona H. S. (1) kopała reklamówkę w której znajdowała się tablica dydaktyczna jej brata. Doszło do szarpaniny między jej matką M. S. (1) a oskarżoną H. S. (1). W tym czasie podszedł do nich oskarżony R. S. (1) który pchnął pokrzywdzoną M. S. (1) w wyniku czego zarówno M. S. (1) jak i oskarżona H. S. (1) upadły na podłogę. Wtedy R. S. (1) zaczął kopać pokrzywdzoną M. S. (1). Z dalszych zeznań świadka A. S. (1) wynika iż chciała pomóc swojej matce i chciała odciągnąć od niej oskarżonego R. S. (1). Wtedy oskarżony R. S. (1) kilkakrotnie kopną ją w nogę oraz uderzył łokciem w szyję. W tym czasie W. S. (1) był trzymany przez oskarżonego Ł. S. by nie pomógł pokrzywdzonej M. S. (1). Następnie świadek A. S. (1) opisała jakie obrażenia doznała w wyniku kopania i uderzenia łokciem przez oskarżonego R. S. (1) oraz jak zakończyło się to zdarzenie (k. 220-221, 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13).

Należy wskazać iż zeznania świadków M. S. (1) (obecnie S.), A. S. (1) i W. S. (1) ściśle ze sobą korespondują i znajdują potwierdzenie w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242, k. 275) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) przez biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Ponadto świadkowie A. S. (1), M. S. (1) (obecnie S.) i W. S. (1) przesłuchani na rozprawie przed Sądem w dniu 09 stycznia 2017 r., 06 marca 2017 r. i 09 czerwca 2017 r. dokładnie i szczegółowo opisali przebieg tych zdarzeń z dnia 28 czerwca 2012 r. i z dnia 02 sierpnia 2012 r. (k. 926-929, k. 941-945 i k. 1007v-1009). Zeznania te ściśle korespondują z w/w opiniami biegłych z zakresu medycyny, które miały zasadnicze znaczenia w uznaniu zeznań tych świadków za jasne, dokładne i prawdziwe w zakresie związanym z okolicznościami w jakich powstały w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. obrażenia ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) oraz kto i w jakich okolicznościach te obrażenia spowodował.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka E. K. (k. 161-163, k. 475 i k. 1007) i świadka P. K. (k. 164-165, k. 475 i k. 1007) to wynika z nich w jakich okolicznościach i kiedy na telefoniczną prośbę oskarżonej H. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. przyjechali do domu przy ul. (...) w J. . Z zeznań tych świadków wynika iż przejechali oni już po zdarzeniach opisanych w akcie oskarżenia i nie byli ich bezpośrednimi świadkami i nic nie mogą powiedzieć na temat przebiegu tych zdarzeń. Świadkowie E. K. i P. K. opisali jak wyglądało zachowanie stron tego konfliktu gdy byli obecni w domu przy ul. (...) w J. .

Z zeznań świadków M. Z. (k. 153-154, k. 463-464 i k. 1006v i k. 1007) i M. O. (1) (k. 540-541 i k. 1043) – P. z KP w J. wynika w ilu interwencjach uczestniczyli w domu przy ul. (...) w J. w dniu 28 czerwca 2012 r. Z zeznań tych świadków

wynika jaki był powód i przebieg tych interwencji oraz jakie były z ich przebiegu złożyły osoby uczestniczące w tych interwencjach .

Z zeznań świadka P. G.– funkcjonariusza Policji z KP w J. pełniącego rola dzielnicowego wynika iż w dniu 28 czerwca 2012 r. z polecenia dyżurnego KP w J. udał się do domu przy ul. (...) w J. , gdzie miało dojść do awantury. Z zeznań tego świadka wynika jako sytuację zastał na miejscu zdarzenia i jaka relacje z jego przebiegu złożyły mu strony tego konfliktu to jest pokrzywdzona M. S. (1) i W. S. (1) oraz oskarżeni H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. (k. 257-258 , k. 462-463 i k. 1042).

Z zeznań świadków J. B. (k. 510-511 i k. 1043) i L. B. (1) (k. 496-496v i k. 1043) wynika iż W. S. (1) oraz pokrzywdzona M. S. (1) wraz z dziećmi mieszkali u nich w domu na początku lipca 2012 roku przez okres około 2 tygodni. Z zeznań tych świadków wynika że gdy te osoby przyjechały do nich w dniu imienin świadka J. B. to pokrzywdzona M. S. (1) była zapłakana, miała zadrapania na szyi i skarżyła się, że została pobita przez oskarżoną H. S. (1) oraz jej synów oskarżonych R. S. (1) i Ł. S. .

Z zeznań świadka W. Ł. wynika jak wyglądała M. S. (1) i jakie miała samopoczucie gdy świadek spotkał ją na początku lipca 2012 r. (k. 489-489v i k. 1042).

Z zeznań świadka J. S. (2) byłego męża pokrzywdzonej M. S. (1) zeznał, że pod koniec czerwca 2012 r. zadzwoniła do niego zdenerwowana oskarżona H. S. (1) żebym zabrał swoje dzieci od niej z domu bo zjawiła się tam M. S. (1) i dzieją się tam rzeczy, których dzieci nie powinny oglądać. Świadek J. S. (2) stwierdził że obawiając się żeby znowu nie zostać o coś pomówiony przez M. S. (1) odmówił przyjazdu . W swoich dalszych zeznaniach świadek J. S. (2) opisał zachowanie swojej byłej żony pokrzywdzonej M. S. (1) w okresie gdy byli jeszcze małżeństwem (k. 490 i k. 1035-1036).

Z zeznań świadka A. P. (1) z KP w J. wynika uczestniczył w kilku interwencjach na posesji przy ul. (...) w L., których przedmiotem były spory o majątek pomiędzy małżonkami W. i H. S. (1). W trakcie interwencji strony zachowywały się spokojnie. Podczas tych interwencji nie widział pokrzywdzonej M. S. (1) (k. 539v -540 i k. 1086).

Natomiast z zeznań świadka A. M. (2) – Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. która nadzorowała postępowanie przygotowawcze w niniejszej prowadzone przez Komisariat Policji w J. wynika jakie czynności zlecała w niniejszej sprawie (k. 1085-1086).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Świadek S. W. matka oskarżonej H. S. (1) i babka oskarżonych Ł. i R. S. (1) na podstawie art. 182 § 1 k.p.k. odmówiła składania zeznań (k. 1006v).

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) jako jasnej , dokładnej , logicznej i fachowej . Biegły w tej opinii w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w tej opinii . Opinia ta została sporządzona przez biegłego sądowego posiadającego wiedzę z zakresu chirurgii ogólnej dysponującego fachową wiedzą z zakresu obrażeń ciała. Z opinii tej wynika jakie obrażenia odniosły pokrzywdzona M. S. (1) (obecnie S.) podczas zdarzeń z dnia 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. oraz pokrzywdzona A. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. . Z opinii tej wynika iż w dniu 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. W ocenie biegłego obrażenia te mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez M. S. (1) oraz obrażenia te nie narażały pokrzywdzonej M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub

w art. 157 § 1 k.k.. Z opinii tej wynika również iż w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia takie jakie opisała pokrzywdzona A. S. (1) powstają na skutek urazów tępych i zazwyczaj skutkują rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. Ponadto z opinii tej wynika iż w dniu 02 sierpnia 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda . Obrażenia te powstały na skutek urazów tępych i mogły powstać w okolicznościach podanych przez M. S. (1) . Skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. (k. 1055-1060) .

Jeżeli chodzi o opinie pisemne (k. 134, k. 242 , k. 275) sporządzoną przez biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych oraz uzupełniającą opinię ustną złożoną przez biegłego na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 r. (k. 1033-1035) to Sąd dał im wiarę w zakresie jakim opinie te korespondują opinią pisemną sporządzoną przez biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) , której Sąd dał wiarę w całości. Należy wskazać iż biegły M. O. (2) w swojej uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 sprostował i sprecyzował swoje opinie pisemne oraz wyjaśnił z czego wynikały znajdujące się w nich błędy i omyłki (k. 1033-1035). Należy wskazać iż opinie te wskazują iż pokrzywdzone M. S. (1) i A. S. (1) odniosły obrażenia ciała które należy kwalifikować jako obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. bardzo zbliżone do obrażeń opisanych w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) . Ponadto z opinii biegłego M. O. (2) wynika podobnie jak z opinii biegłego A. Z. iż obrażenia ciała jakie odniosły pokrzywdzona M. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. oraz pokrzywdzona A. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. mogły powstać w wyniku przedmiotowych zdarzeń w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzone (k. 134, k. 242 , k. 275 i k. 1033-1035). Sąd nie dał tylko w niewielkim zakresie wiary uzupełniającej ustnej opinii biegłego M. O. (2) w której stwierdził iż obrażenia jakie doznała pokrzywdzona M. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. narażały ją na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.. Biegły M. O. (2) nie był w stanie w sposób logiczny wyjaśnić dlaczego doszedł do takich wniosków. Ponadto z opinii biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. wynika kategorycznie iż obrażenia te nie narażały pokrzywdzonej M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.. (k. 1055-1060) .

Sąd dał pełną wiarę opinii z dnia 17 listopada 2014 r. biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych A. P. (2) jako jasnej , dokładnej , logicznej i fachowej (k. 561-566) . Z opinii tej wynika iż wartość na dzień 28 czerwca 2012 r. parowaru marki P. to 399 zł , pantofli damskich marki V. to 73 zł , a koszulki damskiej to 13 zł .

Sąd dał pełną wiarę opinią z dnia 25 listopada 2013 r. sporządzonej przez biegłego psychologa L. B. (2) która brała udział w przesłuchaniu pokrzywdzonych M. S. (1) i A. S. (1) na rozprawie przed Sądem w dniu 25 listopada 2013 r. jako jasnym , dokładnym , logicznym i fachowym(k. 439-440 i k. 441-442) . Z opinii tych wynika iż opiniowane nie ujawniają tendencji do fantazjowania , konfabulacji lub zniekształceń zdarzeń w sposób zamierzony . Nie ma danych na to , aby osoby trzecie miały wpływ na treść zeznań opiniowanych .

Sąd dał pełną wiarę opinii psychiatryczno –psychologicznej z dnia 06 marca 2016 r. sporządzonej przez biegłą psycholog K. P. oraz biegłą psychiatrę K. W. które brały udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) na rozprawie przed Sądem w dniu 06 marca 2016 r. (k. 959-963) jako jasnej , dokładnej , logicznej i fachowej . Z opinii tej wynika iż u pokrzywdzonej M. S. (2) rozpoznano chorobę afektywną dwubiegunową w okresie remisji objawów . Wszystkie zeznania złożone przez świadka jak i odczytane przez Sąd są rzeczowe . Nie stwierdzono u M. S. (2) zaburzeń postrzegania , zapamiętywania , przechowywania i odtwarzania spostrzeżeń.

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 24 października 2016 r. jako jasnej , dokładnej i fachowej . Z opinii sądowo psychiatrycznej wynika iż stan zdrowia psychicznego oskarżonej H. S. (1) tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jej zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonej H.

S. (1) pozwala na jej udział w postępowaniu karnym (poczytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny (k. 904- 907).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżoną H. S. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt. III zarzutów Sąd uznał za winną tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1) poprzez szarpanie , popychanie i przewrócenie na podłogę pokrzywdzonej M. S. (1) spowodowała u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k..

Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V zarzutów Sąd uznał za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z H. S. (1) poprzez szarpanie , popychanie , przewrócenie na podłogę i kopanie pokrzywdzonej M. S. (1) spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k..

Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VII zarzutów Sąd uznał za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) woj. (...) poprzez kopanie i uderzanie łokciem w szyję spowodował u pokrzywdzonej A. S. (1) obrażeń ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k..

Oskarżonego R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII zarzutów Sąd uznał za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) poprzez ciągnięcie pokrzywdzonej M. S. (1) po schodach spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k..

Przepis art. 158 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto bierze udział w bójce lub pobiciu , w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. Przedmiotem ochrony, jako znamieniem typów czynu zabronionego, jest w wypadku przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. życie i zdrowie człowieka. Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego lub broniących się. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 maja 1974 r., II KR 14/74, OSNKW 1974, nr 10, poz. 186 wskazał trafnie na cechę udziału w pobiciu, które musi polegać na świadomym współdziałaniu uczestników pobicia . Fakt, że po stronie sprawcy atakującego „sam na sam” pokrzywdzonego przyłączyła się inna osoba, która - obiektywnie rzecz ujmując - wspomogła go w agresywnych działaniach, ale bez jego wiedzy i zgody, nie może być uznany za „wzięcie udziału” w pobiciu - w rozumieniu art. 158 § 1 k.k. - przez tego pierwszego sprawcę. Udziałem w pobiciu jest każda forma kierowanego woł udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie ran, a wzmaga niebezpieczeństwo

nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa”. Przez przestępstwo pobicia z art. 158 § 1 k.k. rozumie się czynną napaść co najmniej dwóch sprawców na jedną lub więcej osób. Nie oznacza to jednak, że w przypadku większej liczby pokrzywdzonych, poszczególni sprawcy muszą wziąć udział w pobiciu każdego z nich, gdyż dla bytu przestępstwa wystarczające jest działanie skierowane chociażby przeciwko jednemu z pokrzywdzonych, z zachowaniem wspólności zamiaru i tożsamości zdarzenia, przy czym uczestnik pobicia musi mieć świadomość niebezpiecznego charakteru zdarzenia i generalnie przewidywać następstwa czynu w postaci ciężkich uszkodzeń ciała (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10 kwietnia 2001 r. II Aka 27/2001, OSA 2002, z. 3, poz. 20). W wypadku typu określonego w art. 158 § 1 k.k. skutkiem uczestniczenia w bójce lub pobiciu jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub uszczerbku na zdrowiu przestępstwo to jest więc typowym przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Przesłpstwo określone w art. 158 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca bierze umyślnie udział w bójce lub w pobiciu ze świadomością, że bójka lub pobicie zagraża bezpośrednio życiu lub poważnym stopniu zdrowiu człowieka i tego chce lub przynajmniej na to się godzi. (tak Komentarz do art. 158 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.). Określony w art. 158 § 1 k.k. udział w bójce lub pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu, natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 IV 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20). Osoby zaatakowane w ramach pobicia nie ponoszą odpowiedzialności za naruszenie nietykalności cielesnej i obrażenia zadane napastnikom, gdyż znajdują się w sytuacji obrony koniecznej.

Natomiast przepis art. 157 § 2 k.k. stanowi , iż karze podlega kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni . W treści art. 157 § 1-3 k.k. określone zostały typy spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. . Kodeks dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156 k.k. , średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. W przypadku nieumyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu sprawca realizuje znamiona typu z art. 157 § 3 k.k. bez względu na to, czy uszczerbek ten miał charakter średni lub lekki. Podział ten odgrywać będzie rolę także w przypadku nieumyślnego spowodowania uszczerbku, przy określeniu trybu ścigania. Przedmiot ochrony w przypadku przestępstw określonych w art. 157 § 1-3 k.k. jest zdrowie . Przesłpstwa określone w art. 157 § 1-3 k.k. , popełnione w formie działania, mają charakter powszechny, tzn. mogą być popełnione przez każdego. Z uwagi na to, że są to przestępstwa skutkowe, w formie zaniechania mają charakter indywidualny - mogą być popełnione tylko przez osobę, na której ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia nastąpienia uszczerbku na zdrowiu. Skutek określony w art. 157 § 2 k.k. oddziela od skutku charakteryzującego typ czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 1 k.k. okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni. Dla określenia tego skutku istotna jest też granica „minimalna” , odróżniająca to przestępstwo od naruszenia nietykalności cielesnej określonego w art. 217 § 1 k.k. . Przepis art. 157 § 2 k.k. wymaga naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Pozostawienie na ciele nieznacznych śladów, będących wynikiem na przykład uderzenia, nie będzie spełniało warunków koniecznych do stwierdzenia skutku, o którym jest mowa w tym przepisie (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1973 r. Rw 872/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 173). Przesłpstwo określone w art. 157 § 2 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym.

W powyższej sprawie oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) wypełnili wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 2 k.k. opisanego w pkt. 3 i 5 wyroku gdyż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) poprzez szarpanie , popychanie i przewrócenie na podłogę

pokrzywdzonej M. S. (1) oraz kopanie pokrzywdzonej przez oskarżonego R. S. (1) spowodowali u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała. W wyniku tego działania oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) spowodowali u M. S. (1) obrażenia ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia jakich doznała pokrzywdzona M. S. (1) nie narażają pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. Fakt ten wynika wprost z opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) której Sąd dał wiarę w całości i nie była ona negowana przez strony postępowania . Należy wskazać iż fakt że to oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu spowodowali u pokrzywdzonej M. S. (1) te w/w obrażenia ciała wynika wprost z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) i A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) oraz z dokumentów w postaci : opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242 , k. 275) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Podnieść należy iż zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) , A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika w jakich okolicznościach M. S. (1) doznała tych obrażeń ciała oraz w jaki sposób oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) spowodowali te obrażenia ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) . Zeznania tych świadków w tym zakresie potwierdzają w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242 , k. 275) oraz uzupełniająca opinia ustna złożona na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. iż w dniu 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka , urazu przedramienia lewego , licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. W ocenie biegłego obrażenia te mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez M. S. (1) oraz obrażenia te nie narażały pokrzywdzonej M. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.. Z opinii tej wynika również iż w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia takie jakie opisała pokrzywdzona A. S. (1) powstają na skutek urazów tępych i zazwyczaj skutkują rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.. Ponadto z opinii tej wynika iż w dniu 02 sierpnia 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda . Obrażenia te powstały na skutek urazów tępych i mogły powstać w okolicznościach podanych przez M. S. (1) . Skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. (k. 1055-1060) . Natomiast z opinii biegłego M. O. (2) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika iż pokrzywdzone M. S. (1) i A. S. (1) odniosły obrażenia ciała które należy kwalifikować jako obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. bardzo zbliżone do obrażeń opisanych w opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. . Ponadto z opinii biegłego M. O. (2) wynika iż obrażenia ciała jakie odniosły pokrzywdzona M. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r. oraz pokrzywdzona A. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 r. mogły powstać w wyniku przedmiotowych zdarzeń w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzone (k. 134, k. 242 , k. 275 i k. 1033-1035).

Należy ponownie wskazać iż z obrażenia jakich doznała pokrzywdzona M. S. (1) w opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej A. Z. nie narażają pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku

określanego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. (k. 1055 - 1060). Tym samym zachowanie oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) nie realizuje znamion czynu z art. 158 § 1 k.k. lecz realizuje znamiona czynu art. 157 § 2 k.k. .

Z tych względów winna oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) co do popełnienia przez nich czynu z art. 157 § 2 k.k. w opisanego w pkt. 3 i 5 wyroku nie budzi wątpliwości .

Jeżeli chodzi o czyn z art. 158 § 1 k.k. zarzucany oskarżonemu Ł. S. w pkt. I zarzutów to zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie iż popełnił on zarzucany mu czyn. Na wstępie należy zauważyć iż z zeznań świadków M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) i A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) wynika kategorycznie iż oskarżony Ł. S. podczas zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. nie miał żadnego kontaktu fizycznego z pokrzywdzona M. S. (1) a jego rola w tym zdarzeniu sprowadzała się do przytrzymywania jego ojca W. S. (1) by ten nie pomógł M. S. (1) która w tym czasie była szarpana , popychana i przewrócona na podłogę przez oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) oraz kopana przez oskarżonego R. S. (1). Należy wskazać iż świadkowie M. S. (1) (obecnie S.), W. S. (1) i A. S. (1) nie mają żadnych powodów by w sposób nieprawdziwy przedstawiać role oskarżonego Ł. S. podczas tego zdarzenia . Ponownie należy wskazać iż z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej A. Z. wynika kategorycznie iż obrażenia jakie podczas zdarzenia w dniu 28 czerwca 2012 r. odniosła pokrzywdzona M. S. (1) nie narażają pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określanego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. (k. 1055-1060). Tym samym nie można przyjąć iż oskarżony Ł. S. brał udział w pobiciu pokrzywdzonej M. S. (1) . Niewątpliwym jest iż oskarżony Ł. S. nie spowodował również u pokrzywdzonej M. S. (1) opisanych wyżej obrażeń ciała które zostały zakwalifikowane przez biegłych A. Z. i M. O. (2) jako skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni to jest razujące przesłanki z art. 157 § 2 k.k. . Fakt ten wynika wprost z zeznań pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) oraz zeznań świadków : W. S. (1) i A. S. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego Ł. S. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Tym samym Sąd rozstrzygnął wszelkie zachodzące wątpliwości w tej sprawie na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonego Ł. S. i uniewinnił go od popełnienia zarzucanych mu czynu z art. 158 § 1 k.k. opisanego w pkt. I zarzutów .

W powyższej sprawie oskarżony R. S. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 157 § 2 k.k. opisanego w pkt. 7 wyroku . Oskarżony R. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) woj. (...) poprzez kopanie i uderzenie łokciem w szyję spowodował u pokrzywdzonej A. S. (1) obrażeń ciała . Oskarżony R. S. (1) swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonej A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) , W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) i A. S. (1) (k. 220-221 , 436-437v i k. 926-929 oraz k. 127-128 akt II K 734/13) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentów w postaci opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242 , k. 275) oraz uzupełniającą opinię ustną złożoną na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Z pisemnej opinii biegłego A. Z. wynika iż w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012 r. pokrzywdzona A. S. (1) obrażenia ciała w postaci : siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej A. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Obrażenia takie jakie opisała pokrzywdzona A. S. (1) powstają na skutek urazów tępych i zazwyczaj skutkują rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. (k. 1055-1060) .

Z tych względów winna oskarżonego R. S. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 157 § 2 k.k. w opisanego w pkt. 7 wyroku nie budzi wątpliwości .

W powyższej sprawie oskarżony R. S. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 157 § 2 k.k. opisanego w pkt. 8 wyroku . Oskarżony R. S. (1) w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) poprzez ciągnięcie pokrzywdzonej

M. S. (1) po schodach spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażeń ciała. Oskarżony R. S. (1) swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonej M. S. (1) obrażenia ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (1) na okres poniżej 7 dni. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) i W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentów w postaci opinii pisemnej biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242 , k. 275) oraz uzupełniającą opinię ustną złożoną na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) – specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Z pisemnej opinii biegłego A. Z. wynika iż w dniu 02 sierpnia 2012 r. pokrzywdzona M. S. (1) odniosła obrażenia ciała w postaci : stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa , urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda . Obrażenia te powstały na skutek urazów tępych i mogły powstać w okolicznościach podanych przez M. S. (1) . Skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. (k. 1055-1060) .

Z tych względów winna oskarżonego R. S. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 157 § 2 k.k. w opisanego w pkt. 8 wyroku nie budzi wątpliwości .

Sąd ustalił iż zachowanie oskarżonego Ł. S. opisane w pkt. II zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia mienia w postaci parowaru przez rzucenie nim o ziemię powodując straty w wysokości 399 zł na szkodę M. S. (1) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Sąd ustalił iż zachowanie oskarżonej H. S. (1) opisane w pkt. IV zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) działając umyślnie dokonała zniszczenia mienia w postaci damskiej koszulki przez jej podarcie powodując straty w wysokości 13 zł na szkodę M. S. (1) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.w. karze podlega , kto , cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Przedmiotami ochrony art. 124 § 1 k.w. są własność i posiadanie rzeczy ruchomej i nieruchomości. Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. polega na tym, że sprawca cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Wykroczenie stypizowane w art. 124 § 1 k.w. jest czynem przepołowionym, zatem kształtowanie się odpowiedzialności na podstawie tego przepisu wchodzi w rachubę, jeśli wartość szkody nie przekracza 525 zł (od 01 stycznia 2018 r.). Jeśli przewyższa ona tę kwotę, sprawca dopuszcza się przestępstwa wskazanego w art. 288 k.k. (uchwała SN z dnia 19 października 1972 r., VI KZP 41/72, OSNKW 1973, nr 1, poz. 4). Zdaniem Sądu Najwyższego art. 124 § 1 k.w. wyraźnie wskazuje, co jest granicą przewidzianego w nim wykroczenia; określa ją wysokość szkody, a nie wartość uszkodzonego mienia (obecnie rzeczy). Powyższy przepis operuje nie pojęciem wartości „cudzej rzeczy”, ale pojęciem szkody. Od wysokości szkody, a nie wartości uszkodzonej rzeczy, zależy, czy czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu czy czynieniu cudzej rzeczy niezdatną do użytku jest wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w., czy występkiem z art. 288 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 22 października 1998 r., III KKN 146/97, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 2, poz. 16). Szkoda w znaczeniu wynikającym z art. 124 § 1 k.w. to uszczerbek na rzeczy będącej przedmiotem czynności wykonawczej sprawcy. Szkoda wyrządzona na rzeczy może być większa niż wartość samej rzeczy, ponieważ przez pojęcie szkody należy rozumieć zarówno uszczerbek w majątku, obejmujący rzeczywistą stratę (damnum emergens), polegającą na zmniejszeniu się aktywów majątku przez ubytek, utratę lub zniszczenie jego poszczególnych składników albo na zwiększeniu się pasywów, jak i utracony zysk (lucrum cessans), wyrażający się w udaremnieniu powiększania majątku (uchwała SN z dnia 21 czerwca 1995 r., I KZP 22/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 58).

Wykroczenie, o którym mowa w art. 124 § 1 k.w. , jest wykroczeniem materialnym (skutkowym). Przedmiotem wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. może być cudza rzecz ruchoma i nieruchoma. Czynności wykonawcze polegają na niszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu rzeczy niezdatną do użytku. Zniszczenie rzeczy polega na jej unicestwieniu

bądź tak znacznym uszkodzeniu, tak że dana rzecz faktycznie przestaje istnieć. Uszkodzenie rzeczy to takie oddziaływanie na nią, które zmniejsza jej wartość bądź to przez zmianę wyglądu zewnętrznego lub kształtu, bądź to przez naruszenie całości rzeczy. Fakt, że rzecz może zostać naprawiona, nie jest okolicznością wyłączającą bezprawność. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na spowodowaniu takiego stanu, że rzecz nie może zostać użyta do celu, do którego była przeznaczona, chociażby przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (pierwotnego) było możliwe, lecz wymagało nakładu kosztów lub pracy. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na tym, że sprawca uniemożliwia lub w znacznym stopniu utrudnia normalne korzystanie z tej rzeczy, pomniejszając jej wartość użytkową, nie naruszając jednak jej substancji, materii (B. Michalski (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. 2, red. A. Wąsek, Warszawa 2004, s. 899; M. Kulik (w:) Kodeks..., red. M. Mozgawa, s. 424; M. Kulik, Z prawnokarnej problematyki..., s. 96). Strona podmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. obejmuje umyślność w zamiarze bezpośrednim i ewentualnym. Podmiotem wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. może być każdy - jest to wykroczenie powszechne (za Monika Zbrojewska Komentarz do art. 124 Kodeksu Wykroczeń).

Zachowanie oskarżonego Ł. S. opisane w pkt. 2 wyroku i zachowanie oskarżonego H. S. (1) opisane w pkt. 4 wyroku realizuje znamiona czynu z art. 124 § 1 k.w. a nie znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k. albowiem wartość zniszczonych rzeczy nie przekraczała kwoty 525 zł (¼ minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na dzień 01 stycznia 2018 r.)

Oskarżony Ł. S. w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia mienia w postaci parowaru przez rzucenie nim o ziemię powodując straty w wysokości 399 zł na szkodę M. S. (1) (obecnie S.). Działanie oskarżonego Ł. S. polegało na tym iż działając umyślnie poprzez rzucenie o ziemię parowaru marki P. spowodował jego uszkodzenie . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) i W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy dodatkowo wskazać iż z zeznań świadka W. S. (1) złożonych na rozprawie przed Sądem (k. 1007v-1009) wynika kategorycznie iż to oskarżony Ł. S. podczas wynoszenia z domu przy ul. (...) w J. rzeczy należących do pokrzywdzonej M. S. (1) rzucił tym parowem o ziemię powodując jego uszkodzenie . Wartość zniszczonego parowaru marki P. na dzień 28 czerwca 2012 r. na kwotę 399 zł Sąd ustalił na podstawie opinii pisemnej biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych A. P. (2) (k. 561-566) , która nie była podważana przez strony postępowania .

Natomiast oskarżona H. S. (1) w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonała zniszczenia mienia w postaci damskiej koszulki przez jej podarcie w trakcie szarpaniny z pokrzywdzoną M. S. (1) (obecnie S.) powodując straty w wysokości 13 zł na szkodę M. S. (1) (obecnie S.) . Działanie oskarżonej H. S. (1) polegało na tym iż działając umyślnie podarła w trakcie szarpaniny się z pokrzywdzoną M. S. (1) koszulki w która ta była ubrana . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) i W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy dodatkowo wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego Ł. S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika iż w trakcie szarpaniny w dniu 28 czerwca 2012 r. jego matka oskarżona H. S. (1) rozdarła bluzkę pokrzywdzonej M. S. (1) (k. 102-103) . Wartość zniszczonej koszulki na dzień 28 czerwca 2012 r. na kwotę 13 zł Sąd ustalił na podstawie opinii pisemnej biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych A. P. (2) (k. 561-566) , która nie była podważana przez strony postępowania .

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 czerwca 2017 r.) karalność wykroczenia ustaje , jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok ; jeżeli w tym okresie wszczęte było postępowanie , karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przedawnienie karalność czynu opisany w wyroku pkt. 2 i 4 wyroku (wobec brzmienia art. 124 § 1 k.w. obowiązującego od 09 listopada 2013 r.) nastąpiła 28 czerwca 2014 r. dlatego na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. Sąd postępowanie wobec oskarżonego Ł. S. w zakresie tych czynów opisanych w pkt. 2 wyroku i oskarżonej H. S. (1) w zakresie tych czynów opisanych w pkt. 4 wyroku umorzył.

Jeżeli chodzi o czyn z art. 288 § 1 k.k. zarzucany oskarżonemu R. S. (1) w pkt. VI zarzutów to zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie iż popełnił on zarzucany mu czyn. Na wstępie należy zauważyć iż Sąd w pkt. 2 wyroku ustalił iż zniszczenia parowaru o wartości 399 zł dokonał oskarżony Ł. S. , natomiast w pkt. 4 wyroku

ustalił iż zniszczenia koszulki damskiej o wartości 13 zł dokonała oskarżona H. S. (1) . Należy zauważyć iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenia kto dokonał zniszczenia pantofli marki V. o wartości 73 zł (wartość pantofli damskich marki V. Sąd ustalił na podstawie opinii pisemnej biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych A. P. (2) - k. 561-566) będących własnością pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) oraz czy rzeczywiście doszło do zniszczenia tych pantofli . Należy wskazać iż z zeznań świadków : M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24 , k. 125-126 , k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) i W. S. (1) (k. 14-15, k. 26 , k. 31-32 , k. 223-225 , k. 464-468 , k. 558-559 i k. 1007v-1009) wynika iż na skutek działania oskarżonych H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. , którzy wynosili z domu przy ul. (...) w J. worki i kartony z rzeczami należącymi do pokrzywdzonej M. S. (1) na pewno jeden z tych pantofli marki V. zaginął . Z zeznań tych świadków nie wynika jednak by oskarżeniu H. S. (1) , R. S. (1) i Ł. S. w umyślny sposób dokonali zniszczenia tych damskich pantofli marki V. . Ponadto należy zauważyć iż wartość tych damskich pantofli marki V. wynosiła 73 zł (k. 561-566) tym samym gdyby doszło do zniszczenia tych pantofli przez z któregoś z oskarżonych doszło by do realizacji znamion wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. , które przedawniło się w dniu 28 czerwca 2014 r ..

Tym samym Sąd rozstrzygnął wszelkie zachodzące wątpliwości w tej sprawie na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonego R. S. (1) i uniewinnił go od popełnienia zarzucanych mu czynu z art. 288 § 1 k.k. opisanego w pkt. VI zarzutów .

Oskarżony R. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IX zarzutów został uznany za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...) , woj. (...) wypowiadał wobec pokrzywdzonej M. S. (1) groźby karalne pozbawienia życia , które wzbudzały w pokrzywdzonej M. S. (1) uzasadnioną obawę ze zostaną spełnione to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k..

Przepis art. 190 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, ma więc charakter powszechny. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony groźącego albo innej osoby, na której zachowanie groźący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku niepoddania się woli groźącego. Możliwa jest jednak groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby . Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania (np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek). Nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby .

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k. , jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba groźącego robią

wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy jego sprawca chce w przyszłości zrealizować groźby, ale czy urzeczywistnia zamiar wywołania obawy (u osób pokrzywdzonych) spełnienia gróźb (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Przesłanka określona w art. 190 § 1 k.k. może być popełniona tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej.

W powyższej sprawie niewątpliwym jest iż swoim zachowaniem oskarżony R. S. (1) wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k. opisanego w pkt. 9 wyroku. Oskarżony R. S. (1) w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) wypowiadał wobec pokrzywdzonej M. S. (1) (obecnie S.) groźby karalne pozbawienia życia. Wypowiedane przez oskarżonego R. S. (1) groźby pozbawieniem życia i zdrowia wzbudziły w pokrzywdzonej R. S. (1) uzasadnioną obawę że zostaną spełnione. Niewątpliwym jest że wyżej wskazane groźby pozbawienia życia wypowiedane przez oskarżonego R. S. (1) kierowane personalnie wobec pokrzywdzonej - M. S. (1) - ówczesnej konkubiny jego ojca W. S. (1) z którymi pozostawał w ostrym konflikcie. Podczas tego zdarzenia oskarżony R. S. (1) zachowywał się agresywnie wobec pokrzywdzonej M. S. (1) i spowodował u niej obrażenia ciała z art. 157 § 2 k.k. opisane w pkt. 8 wyroku. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24, k. 125-126, k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) i W. S. (1) (k. 14-15, k. 26, k. 31-32, k. 223-225, k. 464-468, k. 558-559 i k. 1007v-1009) oraz z opinii pisemnej biegłego A. Z. - specjalisty chirurgii ogólnej z dnia 24 września 2017 r. (k. 1055-1060) i opiniach pisemnych (k. 134, k. 242, k. 275) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2017 (k. 1033-1035) biegłego zakresu medycyny M. O. (2) - specjalistę w zakresie chorób wewnętrznych w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. W powyższej sprawie mając na względzie wyżej wskazane okoliczności ta przesłanka została niewątpliwie spełniona. Pokrzywdzona M. S. (1) wobec agresywnego zachowania oskarżonego R. S. z którym postawał w ostrym konflikcie i który podczas tego zdarzenia spowodował u niej obrażenia ciała z art. 157 § 2 k.k. opisane w pkt. 8 wyroku, mogła obawiać się wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb pozbawienia życia wobec jej osoby. Tak więc działanie oskarżonego R. S. (1) wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. opisanego w pkt. 9 wyroku. Należy wskazać iż fakt że oskarżony R. S. (1) groził pozbawieniem życia i zdrowia pokrzywdzonej M. S. (1) w dniu 02 sierpnia 2012 r. w J. przy ul. (...) wynika wprost z zeznań świadka M. S. (1) (obecnie S.) (k. 2, k. 24, k. 125-126, k. 414-416, k. 435-436 i k. 941-945 oraz k. 99-102 akt II K 734/13) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Z tych wyżej wskazanych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego R. S. (1) odnośnie popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k. w opisanego w pkt. 9 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonym H. S. (1) i R. S. (3) karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonych. Oskarżony R. S. (1) naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. Ponadto oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) naruszyli dobro chronione prawem jakim jest zdrowie ludzkie.

W powyższej sprawie Sąd za okoliczność łagodząca uznał fakt iż oskarżeni H. S. (1) i R. S. (1) nie byli dotychczas karani (k. 1081 i k. 1082) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonej H. S. (1) za czyn opisany w pkt. 3 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu R. S. (1) za czyn opisany w pkt. 5 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych , za czyn opisany w pkt. 7 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych , za czyn opisany w pkt. 8 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz za czyn opisany w pkt. 9 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. karę grzywny 100 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego R. S. (1) karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 5, 7 , 8 i 9 wyroku i wymierza oskarżonemu R. S. (1) karę łączną grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

Orzeczona wobec oskarżonej H. S. (1) kara grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz wobec oskarżonego R. S. (1) kara łączna grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych spełnią wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynów . Winna spełnić wobec oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) funkcję wychowawczą i powstrzymać ich w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawców .

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 3 wyroku zasądza od oskarżonej H. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych . Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 5 i 8 wyroku zasądza od oskarżonego R. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. S. (2) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2 000 (dwa tysiące) złotych. . Sąd uznał iż te kwoty zasądzone od obu oskarżonych są adekwatne biorąc pod uwagę rodzaj krzywd doznanych przez pokrzywdzoną M. S. (2) (poprzednio S.) i odniesionych przez nią obrażeń ciała w wyniku działania oskarżonych .

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził solidarnie od oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. (2) (poprzednio S.) kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu.

Na podstawie art. 632 k.p.k. zasądza od Skarb Państwa na rzecz oskarżonego Ł. S. kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania odnośnie oskarżonego Ł. S. ponosi Skarb Państwa .

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych H. S. (1) i R. S. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę ich obecne dochody .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.